

ליד כד

אוצרת: תרצה ילון קולטון | עיצוב תערוכה: איתי אהלי

פתיחה: יום ה', 27 לאוגוסט, 19:30

נעילה: 10 לאוקטובר, 14:00

כדים גדולים:

עירית אבא, אודי אבן בלינקי, מאירה אונא, דודי אלדר, אסתר בק, שחף גבעון, רני גילת, פלסיטי (ברנשטיין) יעקבי, אלון גיל, לידיה זבצקי, ז'יל ומיכל ז'ורה, אבנר זינגר, ניצה יפה, אחיה כנה, ג'ין מאיר, מאיר מוהבן, רועי מעין, עלי סקלר, יעל עצמוני, אודי צ'רקה, ג'קרנדה קורי, לאה קרוגמן, משה שק

כדים קטנים:

אביטל אביטל, שמחה אבן חן, מיכל אלון, שרה בן יוסף, ניצה בר, גיא ג'אנה, דימה גורביץ, אתי גורן, יעל גורפינקל פסטרנק, שמאי גיבש, זהרה הראל, רעיה חיזי, רן חזק, נחום טבסקי, רונן ימין, דורון יעקבי, אנה כרמי, נצר ושלי לוריא, ליליאן לנדאו, שולמית מילר טייבלום, יעל נובק, סבטלנה פיירמן, מירי פליישר, איתמר סיאני, עדינה סולומנוביץ, רותי סימון, אמנון עמוס, רונית צור, חורחה קרליק, עמיאלה רונקן, לאה שבס, רעיה שטרן

על התערוכה

כדים, אשר במקור היוו כלי הכלה ואחסון, הינם נפחים המכילים תרבות. למרות שהכדים איבדו את השימוש המקורי שלהם וכבר לא משמשים לאחסון, הם לא נעלמו ממרחב המחייה שלנו, ונוכחותם יוצרת עומק רב שנים של חפץ השזור ב-DNA של התרבות האנושית. כדים שימשו בעבר לאגירת מזון (חיטה, שמן) ומים, וסימלו את מקור החיים, אך גם את סיומם - כמכילים את אפרם של המתים כפי שנהוג בתרבויות שונות. עבור יוצרים קרמיים כד הוא מעין קנוס. כלומר, משטח גנרי מעוגל עליו ניתן להתבטא באופן חומרי, ציורי, וצבעוני. מהחרסים הראשונים שנמצאו לפני כ-18,000, דרך תרבויות עשירות ומגוונות כמו הודו, סין, יפן, מרכז אמריקה, אפריקה, מצריים ויוון, ועד ברנד ליץ' (Bernard Leach) ויוג'י האמדה (Shoji Hamada), פיטר וולקוס (Peter Voulkos) וגריסון פרי (Greyson Perry), הכד תמיד שימש לביטוי, יצירת שפה חזותית וחומרית, הבעת עמדה, יופי וביקורת.

הכד, קיבל בתרבות מעמד של "אנושי": הוא גוף. לפיכך, ניתנו לו שמות של גוף: רגל (עליה הכד מונח), אגן ובטן (מייצגים את האזורים הנפוחים של הכד), כתף (האזור ההולך וצר אחרי הבטן והאגן), צוואר (גליל צר בחלק העליון של הכד), אזניים (ידיות) ושפה או שפתיים (הסיומת העליונה של הכד). הקשר בין המתבונן או הצופה לכד, מרחיב את הקשר שבין המתבונן ליצירת אמנות. מתקיימים בו הזרה וקרבה בו זמנית. הוא מזמין להתבוננות ממרחק אך גם למגע ולקרבה חושניים נטולי הזרה. תפיסת הקשר בין הגוף / צופה לכד הם שהובילו להצבה הייחודית של התערוכה. הצופים בתערוכה "ליד כד" לא מתבוננים בכד כחפץ מנוכר אלא מוזמנים לשבת לידו, לגעת, לשהות. בכך, מוטענת התערוכה בחשיבה מחודשת על יחסי צופה / אובייקט / חלל ומבקשת לבחון מחדש מערכות יחסים אלו.

התערוכה "ליד כד" היא תערוכת מחווה לכדים שנוצרו על ידי יוצרים קרמיים בישראל. חלקם נוצרו על ידי קדרים מקומיים אשר השפיעו באופן משמעותי על התהוות זהותה של הקרמיקה הישראלית (ג'ין מאייר, משה שק, לידיה זבצקי, אודי אבן בלינקי) ועל ידי קדרים עכשוויים הפועלים היום.